

Thema: 'van zwarte lijst naar zwarte schapen: een evangelische route...'

Hallo Piet,

Ik stond eens een aantal jaren bij een bepaalde gemeente op de zwarte lijst. Die lijsten bestaan moet je weten, waarin mannenbroeders (want dat soort gemeenten hebben alleen mannenbroeders voor die taak) de aanzegging krijgen vanuit de broederraad (ja, de broederraad) om mij en een paar andere veronderstelde lichtekooien niet te bellen.

Dat kwam door een concreet geval van onwettig gedrag van mijn kant:

Een jong stel had aangegeven graag hun relatie ingezegend te mogen krijgen op hun huwelijksdag en dus togen ze welgemutst richting de stoere pastorie in het dorp.

De dominee ontving het stel met gemak en automatisme. Daar zaten ze samen in de indrukwekkende studeerkamer tegenover elkaar. Er volgde een gesprek dat feitelijk niet een gesprek was, maar een soort interview over motivatie voor de keuze voor het huwelijk en het waarom van een kerkdienst op die dag. Best legitiem vanzelf. Ik doe zelf niet anders, want ik wil niet een kunstje voor de sfeer doen.

Ik schreef er al eens over. Wel pas ik op voor de toon in de muziek en de kwaliteit van de ontmoeting.

Van dat soort overwegingen – over de kwaliteit van de ontmoeting - had onze collega in dit geval geen last. Hij vroeg er lustig (beetje raar woord in dit verband) op los.

De afspraak verliep ordelijk en rustig. Na pak-em-beet anderhalf uur stond er in grote lijnen een dienst. De dominee in kwestie had zich een beeld gevormd en zou zich er wel mee redden. Voor het paar feitelijk geen andere verplichting dan mooi op tijd te verschijnen. Hij zou dat ook zijn.

"O ja, nog één vraag: Ik mag aannemen dat jullie nog geen geslachtsgemeenschap gehad hebben?"

Het stel dat onderhand kon terugkijken op drie mooie jaren van samenwonen, antwoordde naar eer en geweten en verklaarden de seks zelfs fijn te vinden en een verrijking voor hun relatie. Ze wensten de dominee eenzelfde ervaring toe!

Luttele seconden later stond het stel verbluft op de stoep en keken ze elkaar ontgoocheld aan. Een paar uur later belde de vader van het stel mij (we kenden elkaar).

Om het verhaal kort te houden, **ik heb met veel overtuiging**, en na een prachtig proces van samen een dienst maken, **dat huwelijk ingezegend** in een heus schuilkerkje een dorp verderop.

Van de gemeente van die dominee die 'nee' zei geen spoor. De dominee had er zelf wat over gezegd in zijn boekje over hoe verantwoord en vooral Bijbels te handelen in ethische kwesties, zoals daar zijn: abortus, echtscheiding, samenwonen en daarmee gepaard gaand... seks voor het huwelijk.

Het (pastorale) leiderschap van de beste collega in kwestie bestond uit confronteren met wat gezien diende te worden als waarheid en enige te tolereren regel aangaande hoe te leven in het Lichaam van Christus. De gemeente diende van vreemde smetten vrijgehouden te worden en wat die vreemde smetten waren, was duidelijk uit de theologische aannames van de beste man.

Dat daarmee voor even **een jong stel** (dat vandaag geen aansluiting meer heeft met de gemeente overigens) **zich volstrekt onbegrepen voelde in hun verlangen om hun liefde onder het liefdevolle oog van God geplaatst te zien worden** en Hem mee te mogen nemen als – ten overstaan van alle mogelijke (buitenkerkelijke) vrienden en vriendinnen beleden – reisgenoot, **was de tol die betaald moest worden**. Gehoorzaamheid, een de heilige wet van de Heer, kent zijn prijs immers.

Een stel gezien, een wens gehoord, maar niet de liefde gezien en geproefd of Christus present gesteld, maar de regel gehandhaafd en de orde in stand gehouden.

Stel je voor zeg, dat je ruimte maakt voor de Liefde en zorg op maat. Dat zou pas een hellend vlak opleveren en die eindigt in de eeuwige hitte zoals zij weten...

Ik kan me best voorstellen, dat er verschil van mening kan zijn in de wijze waarop men denkt over de betekenis van de Bijbelse boodschap, en de wijze waarop dat zich vertaalt in Christelijke gedragsregels, maar waar blijft dan hier de overstijgende boodschap van de Liefde Gods, die ons verstand te boven gaat?

In plaats van een daad van liefde, was er sprake van een daad van machtsbevestiging en rust op het eigen erf. Dat een verloren zoon naar zo'n thuis sowieso niet terugkeert ligt dan erg voor de hand, of niet?

**Tot schrijfs,
Bert**

Bert,

Je brief levert bij mij meerdere reacties op.

Het is heel gemakkelijk om te zeggen, dat ik het vreselijk vindt, wat hier gebeurd is met het jonge stel, dat vol verwachting van de zegen van de Heer op hun huwelijk bij de predikant op bezoek ging en met de kouwe kermis thuiskwam..

Ik vind het, samen met jou, **heel erg onbijbels** wat daar gebeurd is.

Ik kan met jou vaststellen, dat er in veel kerken, toch ook wel vaak evangelisch of zich orthodox noemend, nog steeds zo gedacht wordt over een zegen vragen over een huwelijk, na een periode van samenwonen. Ik kan het zelfs naadloos uitbreiden als het gaat over het accepteren, laat staan het inzegenen van homoparen, of echtscheidingen en het eventueel aangaan van nieuwe relaties.

Maar, als het resultaat dan is, dat er een scheiding komt tussen het ware geloof en het vrijzinnig denken, en dat er dan sprake is van zwarte schapen, of van een zwarte lijst voor (s)prekers, kun je alleen maar vaststellen, dat er slachtoffers vallen bij de 'gewone' gelovigen.

En niet te vergeten onzekerheid over God en Zijn wil, of anders gezegd over de wijze van navolging van Christus.

Ons gesprek heeft niet zozeer te maken met wie er gelijk heeft in zo'n situatie. Dat zou op een andere plek, misschien ook wel op deze website, maar dan onder een andere noemer dan het pastoraat, moeten plaatsvinden.

Onze invalshoek is die van het pastoraat, die van een eindje meelopen op de weg van de ander. Overigens zonder jezelf te verloochenen.

In jouw verhaal zie ik **twee anderen: het jonge stel, en de dominee in kwestie.**

Over het jonge stel wil ik niet zoveel zeggen: het is duidelijk, dat jij met hen kon en wilde optrekken in het geloof en in hun wens met betrekking tot de zegen van God. Dat jij daarmee op de zwarte lijst terecht kwam lijkt me eigenlijk heel logisch, aangezien jij tegen de daar gevestigde orde in ging. Dat je je voor hen hebt ingezet, zegt net zoveel over jezelf (misschien was je al wat rebels!) als over de wijze waarop jij je stevigheid in jouw geloofsbeleving hebt ervaren. Dat hebben ze dus ook meegekregen.

De enige vraag, die ik vervolgens heb, is **hoe hebben zij hun (geloofs) weg kunnen vervolgen? Met blijdschap, of toch uiteindelijk in onzekerheid:** hebben we het wel goed gedaan? Het feit, dat ze van zijn levens dagen zich niet weer bij die gemeente zullen melden, lijkt me logisch, maar waar dan wel?

Is er voor hen ergens een plek, waar ze verder kunnen met de bevestiging van zegen van God, of zijn ze daar nog steeds van afhankelijk van jou? Oftewel de vraag naar een gemeente, waarin ze bevestigd worden in hun beleving. Of zijn ze losse eindjes geworden?

Wat het meelopen met de dominee betreft wordt het wat lastiger. Dat is pas een meelopen, als hijzelf contact zoekt, en dat zal wel niet het geval zijn.

Ja, **dan blijf je steken in elkaars beeldvorming, interpretatie en vaak ook veroordeling.**

Dat proef ik ook bij jou en herken ik bij mezelf. Dat komt natuurlijk ook omdat we beiden uit dezelfde achtergrond komen. Een achtergrond van 'de waarheid in pacht' en de stelligheid van geloofsuitspraken. Een achtergrond waar we ons beiden uit ontworsteld hebben en ons daarmee misschien net met wat meer gram en negativiteit tegen afzetten.

Dan is het moeilijk uit te gaan van de oprechtheid van het geloof van die dominee.

Ik wil nu niet hier met argumenten komen tegen de geloofsopvattingen van de dominee, **het gaat hier om zijn (en onze!) pastorale opstelling.**

Dan valt er vast te stellen, dat hij aan deze jonge mensen geen pastoraat had kunnen verlenen, omdat hij geen vrije pastorale opstelling naar hen had. Hij kan met hen niet een eindje meelopen met de Liefde van Heer. Hij komt uit op het oordeel en niet op de liefde.

In dat geval had hij tegen het jonge stel kunnen zeggen:

'ik respecteer jullie levenshouding, maar ik kan met mijn geweten daar niet in meegaan.

Wel wil ik, als pastor, met jullie zoeken naar een begaanbare weg, en zoeken naar een predikant die dat in volle overtuiging, als het kan te midden van de gemeente, waar jullie ook bij horen, kan doen.'

Zo heb ik zelf een zegen mogen vragen met een jong stel, dat niet in de eigen gemeente een zegen mocht vragen, maar dat wel in overleg met die gemeente mij gevraagd heeft.

Vervolgens hebben ze in die gemeente ook verder weer hun plaats ingenomen. Dogmatisch vond ik dat hypocriet, maar voor hen zelf was het een goede oplossing, aangezien ze zich verder helemaal thuis voelden bij die gemeente. Ook heeft een ouderling uit die gemeente hen de Bijbel aangeboden. Met de predikant had ik een goed contact, ondanks de vragen en het dogmatisch meningsverschil.

Hoe hard moet je het spelen?

Hoe belangrijk is ons eigen proces geweest? Zijn we op zoek naar ons eigen gelijk?

Zitten we nog vol van een vorm van rancune, of is het de bewogenheid, die uiteindelijk een stem en een boodschap kan zijn die ook kan werken als eye-opener voor anderen?

Ik voel het wel als roeping om ook het andere geluid te laten horen!

Maar bovenal doet het me zeer, wanneer mensen schade oplopen en zichzelf te kort doen als het gaat om geloofs- en levensvragen.

Tot schrijfs

Piet